

ilse ei imesta wist keegi. Tema läks sellepäraast firjaga elutuppa, andis seda praua Morbach'i lätte ja palus tema nõu.

Prava Morbach luges ja ütles siis peene naretesega: „Armas preisi, ühel kolmandemal on raske, seesugustes asjades üht tööste kasuliku nõu anda; fa ei jaaks see nõu wist mitte palju mõjuma. Siin saab Teie enese süda Teie parem nõuuandja olema; kui süda selle mõttte eest tagasi ei pörko, ennast fosija omaks anda. Siis lubage iga-pidi seda kollusaamist. Sellega ei ole Teie koguni veel mitte löidetud ja Teil on wõimalik oma fosijat parimini tundma õppida, kus minul, tema firja järel arvates, otseföhene ja auus mees olema näitab. Kui herra Büchner mitte Teie meest-wasta ei ole, siis andke temale tema firja wastuseta-jätmisega sõna-lausumata teada, et teda tuleval Bühapääl ootate. Kõiki muud saab filmapilk tegema.“

Büchner'ist ja Frieda'st igatsusega oodatud Bühpääw tulsi ja fannatamata fosilane läks Oberwald'i teele. Teel möttes ja möttes tema issa jälle uueste lõiki välja, mis tema ütlema, kuida lassi neiule lõiki osju ette panema pidi, mis sugust õnne temale tõutoma. Pärast pea lahetunnist läiku nägi tema wiimaks Oberwaldi parki oma uhfete wana puudega oma ees ja läbi ühe kitsa lagedilu paistis

tee läänul sa wana-wiisi mõisahoone tornidega ja mõlüridega. — Kuidas mahtus see kendus selle lassi pildiga nii heaste koffu, mis tema südames seisis, pooliti ütsemata õnnes, pooliti surwastusets ja mureks! Siis tegi tema treewärawa lahti ja astus parki warjudesse. Senni oli sa Frieda föige pääwa nagu palamiku põnewuses osnud, ja kui tema sa selgest teadis, et oodatud wõeras wast ühel hiljemal pärastlõune-tunnil tulema saab, siiski ei läbenud tema tuas olla. Tema läks parki, oma mõtetega üksi olema; fa ei tahnnud tema föige majarahwa silma all oodatud wõeraga koffu saada, ja nenda käis tema juba pitsemat aega feed mööda elumajast parki wärawa poolse edasi ja tagasi, märkamata, kuidas aeg edasi jõudis, kui järsku wäravat lahti tehtama kuulis ja silmi senna poolse pöörates wõerast tulema nägi.

Üks filmapilk seisis madalalt üksteist nähes paigas; siis tuli Eduard küttemal sammul ligmaale ja — nemad ei teadnud tsegi, kuidas see tulnud — olid nemad üksteise ümbert finni hakanud, ja nagu tuulest õra puhutud, olid nad fölikend lõned unustatud, mida Eduard teel oma neiuse möttes oli pidanud, unustatud fölik wastused, mida Frieda nädali läitus torraldanud oli.

Kui nemad ennast hiljewini Morbach'i perefonna ees pruut-paariks tunnistasid, siis tegi